

mijmering / afscheid

Die van mij en ik zaten in de tuin. Het was stralend weer. We zaten in de schaduw van de luifel met zicht op lommerrijk groen en bakken vol kleurige bloemen; met koffie, thee en een goed gevulde koektrommel binnen handbereik. Gods Frankrijk was er niets bij. En we hadden het over de dood.

Moet je onder zulke zonnige omstandigheden over zo'n somber onderwerp praten? Maar de dood is er nou eenmaal. Bovendien is hij niet per se on-zonnig, Hij is geen vriend, geen vijand, hij is een gegeven. Soms is hij niets, soms alles. Hij is een onberekenbare levensgezel voor wie we, hoe graag we ook willen, de deur nooit helemaal kunnen sluiten. Dus vertelde die van mij hoe hij had gedacht dat zijn afscheid eruit moest zien. Hij vertelde het sober, maar ik schoot vol; de dramatiek van die mogelijke gebeurtenis greep me naar de keel. Ik luisterde met een zekere afkerigheid, respect en verbazing. Afkerigheid omdat ik er niet aan wil denken dat hij doodgaat; respect omdat hij het niet alleen voor zichzelf, maar ook voor de mensen van wie hij houdt goed geregeld wil hebben; verbazing omdat hij een uitgesproken mening over zijn afscheid heeft. Ik heb daar namelijk totaal géén mening over. Het interesseert me zelfs niet. Degenen die van mij houden gun ik een afscheid waaraan ze een goed gevoel overhouden, maar hoe, wat, wie of waar mogen ze naar eigen inzicht invullen. Het liefst los ik onmiddellijk op. Ziel weg, geest weg, lichaam weg. Wil je iets meegeven na je dood? Wil je iets zeggen wat je tijdens je leven niet hebt kunnen zeggen? Wil je betekenis geven aan die vele jaren die je hier op aarde je weg hebt lopen zoeken?

Die van mij had een goed verhaal. Denken over je afscheid brengt je leven misschien wel dichterbij. Doet op z'n plek vallen wat je wilde, deed, en nog had willen doen; waar je verlangen lag en misschien wel altijd is blijven liggen.

Dus oké, ik ga er mee aan de slag. Beloofd.

